

LA CAMPANA DE GRÀCIA

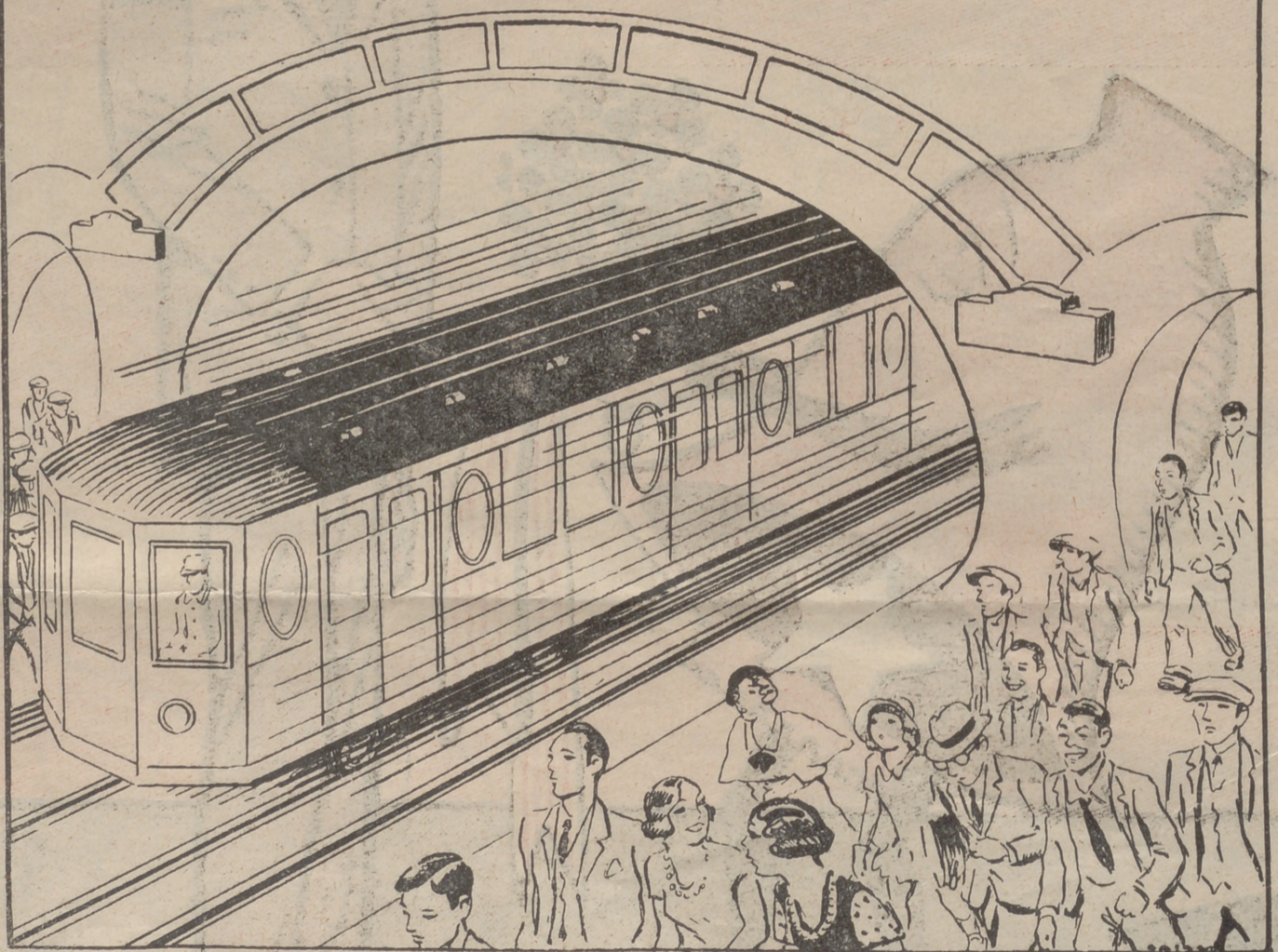
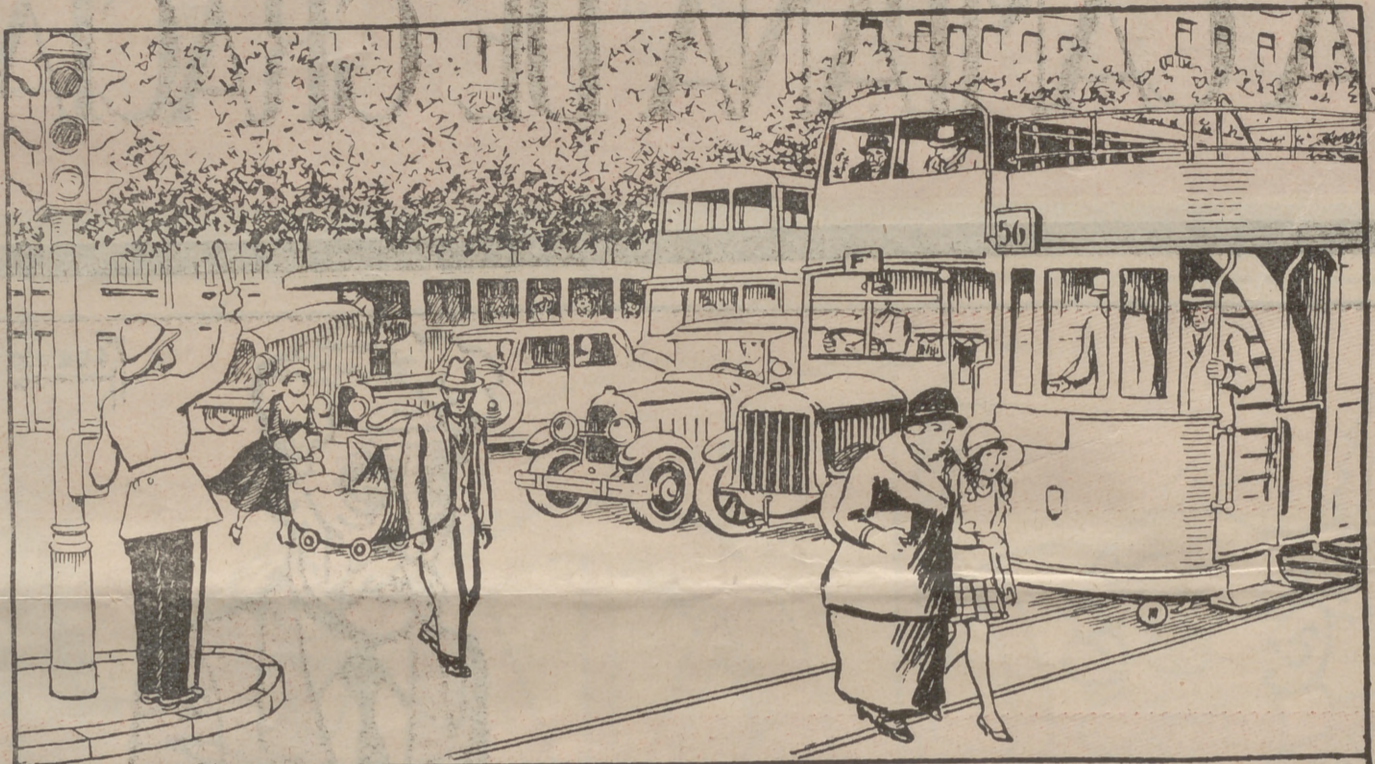

Premsa d'Esquerra

El President Macià:— I tu, de quin grup ets?

"La Campana de Gràcia":— Jo, senyor Macià, sóc macianista! I per molts anys!...

EL METRO TRANSVERSAL

INAUGURAT EL DIA PRIMER DE JULIOL DE 1932.

TARIFES ESPECIALS PER A TREBALLADORS

D'Hospitalet a Sant Martí en quinze minuts. Fixeu-vos bé en les populars tarifes del Metro Transversal

No hi ha com el Metro Transversal, per a rapidesa, economia i comoditat

és
pa
fo
pe
cli
da
rra
i g
sal
de
dir
se
qu
la
ta
qu
el
nis

LA CAMPANA DE GRACIA

PERIÒDIC NACIONALISTA D'ESQUERRA

EDITORIAL

L'Esquerra Republicana de Catalunya, com tots els grans partits polítics, és un conglomerat de matisos liberals. Avui, en la vida moderna, un gran partit no pot ésser més que una gran massa flexible, dintre la qual s'apleguin, formant grups definits i delimitats, nuclis d'homes que només es relliguen per afinitats electives, sota un nom i un programa. Ja no cal dir que el nucli fonamental de l'Esquerra Republicana de Catalunya és el que porta al davant el nom i la figura gloriosa del President Macià. En principi, l'Esquerra és Francesc Macià. Després, democràticament, vénen tots els altres grups i grupets. Convé que els nostres homes no oblidin mai això. I després de salvar sempre els respectes que tots els grups d'Esquerra deuen al President Macià, convé també que cadascú s'acostumi tothora a viure enquadrat dins la disciplina del Partit. En política organitzada, els franc-tiradors són sempre elements de pertorbació. D'altra part: cal pensar sempre que certes qüestions delicades s'han de resoldre al si del Partit, sense que hi hagi ni la més mínima necessitat de dur-les al mig del carrer. La roba bruta es renta a casa. I no ens sembla discret recordar a ningú el mínim de delicadesa que imposa als homes responsables el tenir un nom i una actuació viva dins el Partit. L'Esquerra Republicana de Catalunya és, fonamentalment, macià-nista. Després d'això, tot el que volgueu.

L'HORA DE CONSTRUIR I

Els sindicats obrers, la C. N. T. han de demostrar que són una veritable força social. Socialment l'energia no es patentitza amb l'obra destructiva. Cal que emprengui una labor constructiva alhora, si vol concertar-se amb la seva funció.

Convé refusar moltes falòrnies filosòfico-literàries de la decadència del vuit-cents. Negar no vol dir sempre afirmar la tesi contrària; moltes vegades significa no sostenir cap tesi, presentar-se al concurs eixut de comprensió i de visió. Si el destructor no porta un gran constructor a dins és eixorca la seva obra, perquè és vana la pretensió negativa: no destruirà res per manca de coratge. La frase de Nietzsche «el destructor, heus ací el constructor», volia dir que es destruïa per a construir, que l'esperit de creació superava el de negació.

La C. N. T. anterior a l'hegemonia de la F. A. I. va construir amb fermesa les dues coses que podia permetre-li la Monarquia, per una part, i les seves falleres per l'altra: donar consciència al treballador de la seva força i donar-li cohesió. Ambdues avui les desfà la F. A. I. amb la seva tasca epilèptica perquè n'ha escantellat del

tot la cohesió en actuar per compte propi i en nom de tots; la sensació de feblesa n'és conseqüència immediata i s'escampa de pressa entre els medis obrers.

Cal evitar aquest resultat pernicios per a tots. La C. N. T. és necessària a l'obrer de la República i de Catalunya. En actuar com element social amb perfecta llibertat i amb plena autonomia i anulada la coacció monàrquica perdrà les preocupacions anteriors i s'atemperarà als temps nous.

Es l'hora de què aprofiti els valors morals que havia ensenyat al poble català per a espreme'ls i treure'n el màxim de rendiment. Cal ordenar per a una eficàcia la unió i disciplina que havia creat, i que fa que avui el nostre poble obrer educat en l'escola del sindicalisme propugni pels grans partits i no l'interessin els petits clans. (Al sindicalisme cal agrair-li haver haudejat l'esperit guerriller dels catalans, que, per cert, encara persisteix en la classe mitjana i alta perquè no va sentir la seva acció.)

Els propòsits de l'Esquerra li donen ample marge per a actuar. L'Esquerra, partit el més fidel a l'activitat catalana, ofereix a tots els nuclis amb dina-

—Caram! Amb això del Carnaval hi ha tants "assalts" que ens hem de posar en "guardia"!

misme social una completa llibertat, però per als elements obrers i pagsos pobres que han de bastir la nova democràcia, a més de la llibertat, una complicitat, una cooperació entusiasta a les seves manifestacions.

Tota l'obra convulsiva i estrident sota la Monarquia, si els directius saben manejar-la amb seny, pot servir ara per a enfortir-se sota la República. Només cal que ofeguin l'ànim negatiu i avivin les virtuts que comporta la unió dels homes. Si una associació no es proposa fins morals és cosa perduda per endavant, però si no realitza obres materials marxa també al fracàs. La C. N. T. es troba ara en el punt dolç de la seva vida: o es deixa de falòrnies i d'enquimeraments abstractes i edifica una obra tangible, o perd tota preponderància i altres organismes dirigiran el que ella en altres temps havia creat. I l'esforç per a emprendre una nova ruta i reeixir és molt fàcil, només ha d'escoltar la veu del treballador. L'home del míting és cosa baldera quan no interpreta els sentiments del medi (precisament quan té aquesta noció de solitud extrema generalment la nota estrident). L'home del míting obrer avui està completament apartat dels seus companys; el treballador pensa en tot i per tot diferent d'ell. Doncs bé, només cal que baixi i guiï a aquest home del que es troba tantes llegües lluny. Es a dir, avui els treballadors han de reconquistar la C. N. T. perquè els serveixi per a la seva obra reivindicadora.

J. AIGJADER I MIRÓ

L'aniversari d'en Lerroux

—Vostè també, senyor Cambó?

—Ja veurà... potser em farà ministre...

Carl
ces)
Folgue
mes a
temps
crítica
cessió.
soldador
ris, de
premsa
que s'
català
ni ded
tica a
catalan
de pub
Qualse
l'esport
dels no
ris, que
tres po
tor de
del «P
pot viu
l'honor
ell. La
de l'at
coixí de
«Estand
ba, els
pot esti
les «E
equival
resa de
farsants
Catalun
pejorati
quest p
no n'hi
anys o
larista a
varà, su
Però al
intellect
de segle
perits m
pre la p
«Estand
mants e
gre d'un
Carles
tual mé
una crít
obra té
d'un ca
llarg del
preses,
logia lír
Al cap
crit el m
mateix
meva in
Riba, de
sempre
completa
Carles F
les arme
Però ens
lunya és
Carles F
en alema

R INTEL·LECTUALISME

Carles Riba, l'autor de les «Estances», ha obtingut el «Premi Joaquim Folguera 1933». Hem deixat passar un mes abans de parlar-ne per tenir temps de veure com reaccionava la crítica catalana davant aquesta concessió. La conseqüència ha estat desoladora. Llevat de quatre comentaris, de simple compromís, la nostra premsa ha voltat de silenci l'honor que s'ha fet a Carles Riba. Periòdic català hi ha hagut que no s'ha dignat ni dedicar una ràpida referència crítica a les «Estances». Alguns diaris catalans no s'han pres la molèstia ni de publicar el retrat del gran líric. Qualsevol imbècil de la política o de l'esport és més interessant, als ulls dels nostres ridículs directors de diaris, que la figura i l'obra d'un dels nostres poetes màxims. Carles Riba, l'autor de les «Estances», el guanyador del «Premi Joaquim Folguera 1933», pot viure ben tranquil. La concessió l'honora a ell i a tots nosaltres amb ell. La concreció del silenci a l'entorn de l'atorgament del premi fa com un coixí de discreció sota el tresor de les «Estances». A homes com Carles Riba, els entén i els estima només qui pot estimar-los i entendre'ls. Premiar les «Estances», per tots nosaltres, equival a augmentar una mica la puresa dels nostres actes mentals. Si els farsants de la tragèdia intel·lectual de Catalunya no s'han considerat alludits pejorativament per la concessió d'aquest premi, pitjor per ells. D'allà on no n'hi ha no en pot rajar. Passaran anys o segles. De la taramalla popularista actual, ben poca cosa se'n salvarà, suposant que se'n salvi quelcom. Però al fons de l'armari dels tresors intel·lectuals de la Catalunya del quart de segle, les mans delicades dels esperits normals sabran trobar-hi sempre la pura llum cristallitzada de les «Estances», com un grapat de diamants embolcallats amb el vellut negre d'un silenci adustament irònic.

Carles Riba és el poeta català actual més difícil d'ésser manipulat per una crítica severa. Diríem que la seva obra té l'arquitectura rígida i closa d'un castell fort inexpugnable. Al llarg dels meus escrits, a diverses repeses, he provat de copsar la psicologia lírica de Carles Riba. Debades. Al cap de poques hores d'haver escrit el meu comentari consciencios, jo mateix m'he sentit descontent de la meua interpretació. I és que Carles Riba, des del primer poema, ha estat sempre una personalitat lírica total, completa i ja resolta en perfecció. A Carles Riba no se'l pot reduir amb les armes crítiques usuals. Certament. Però ens ho sembla més perquè Catalunya és una terra de poetes fàcils. Si Carles Riba escrigués les «Estances» en alemany o en anglès, crec que no

ens semblaria tan difícil com ara que es un líric català. Ve, jo crec, de la dificultat de la seva tècnica de fons i forma, l'esquerperia i el refús dels seus versos a deixar-se penetrar pel lector mitjà, que és el que predomina a casa nostra. I és aquesta, també, la causa de la majoria d'errors en la interpretació dels seus poemes. Carles Riba, puntualitzem-ho bé, no és un líric intel·lectualista pur. Ben al contrari: és un imaginatiu sensual (vegeu, si us plau, les seves adorables

interpretacions de nu femení) que deriva incesantment cap al conceptisme, amb ràpides evasions a un món abstracte on torregen les imatges com arquitectures de somnis geomètrics. El veritable poeta intel·lectualista és aquell que partint d'un concret punt real va esvaint-lo i difumant-lo fins a convertir-lo en una pomposa, sumptuosa, ampla voluptat verbal, romàntica en el fons, clàssica en la forma, edifici intel·lectual en el conjunt, psicomàquia fonamental, logomàquia formal. Carles Riba, en canvi, és sempre un poeta en concavitat, castigadament lineal, austerament angular, sense vessaments ni extralimitacions ni flamarades passionals. La lírica de Carles Riba neix i creix per eliminació d'elements anti-imaginatius. Totes les «Estances» són una geometria abstracta dibuixada incissivament, per no dir eixutament, a punta seca de ploma sintètica. Trobarem de tant en tant, molt yagament, com el pas mig esvaït d'un aire musical tènue ment perfumat de records, un ressó del Dant o de Leopardi, dels lírics anglesos o

dels romàntics alemanys, de Poe o de Rilke, de Mallarmé o de Valéry. Però és igual, i això no compta gaire. L'essencial és la seva tasca austera, dolorosa a estones, orgullosa sempre, d'expulsió de tots els elements mentals que no són o no poden ésser reduïts a essència d'imaginació conceptual. D'ací, la característica del seu autor, un cas únic en la poesia catalana de totes les edats. Parlaríem potser d'Auzies March en els seus moments més severament abstractes. Però tampoc encertaríem. Carles Riba crema tot allò que no pot ésser reduït a substància mental netament i nuament imaginativa. La cerebració li dona un residu de silenci verbal, sediment d'idees o d'imatges calcinades, finíssima i volatilitzable cendra d'estrelles. Això és la poesia pura. «Carles Riba, o la poesia pura». Aquesta és la millor crítica que pot fer-se de les «Estances» i del seu autor.

Naturalment, no tothom accepta aquesta mena de lirisme, on tota flama d'imponderable és severament bandida i on tot vessament en convexitat és absolutament menyspreat. Però ningú podrà negar que això és «una» poesia; sense oblidar que també hi ha «altres» poesies. Carles Riba, en el vers, com en la prosa, com en la crítica, s'ha construït una pauta de creació, limitada i closa confortablement, dintre la qual, com per un caminet familiar, es passeja i viu feliç, d'acord amb si mateix. Per Carles Riba, creació és, sobretot, contenció. I per dintre d'aquesta volguda, i àdhuc ben volguda retracció de mitjans, menyspreadora d'expansions supèrflues, la tendresa més delicadament emocionada (joia o dolor, carn o ànima, dona o rosa, tenebra o llum), a cada pas escampa una noble tebior de sang que li converteix la vida quotidiana, per dir-ho amb un dels seus versos més inefables, en un «perfum que de porpra es vertebrà», com si la poesia pura fos un pom de pètals, de carn de dona o de marbre negre.

Després de la concessió del «Premi Joaquim Folguera 1933», tots els poetes catalans intel·lectualistes hem sentit la nostra feina heroica com enriquida per un lleu augment de dignitat. Regraciem Ventura Gassol, creador del premi, tot pregant-li que perseveri en semblants bones obres. Que els seus projectes de protecció als homes de lletres no restin al calaix dels projectes. I, sobretot, que no li manqui voluntat i energia per arribar a coronar les seves tasques amb l'única concreció que pot deixar-nos satisfets per sempre: la fundació de l'Acadèmia de Catalunya.

A. ESCLASANS

Crònica femenina

VEU D'ALARMA!!!

Hom sent a dir que el Govern de la República passa una delicada crisi.

Hom sap que si aquesta crisi no pot ésser vençuda favorablement, potser els homes que succeeixin els actuals, o els procediments que s'emprin, no seran pas favorables a la dona.

Cal que vigilem i donguem la veu d'alarma. Que posem la nostra dona en antecedents, que l'avisem de tot allò que pot esdevenir, si nosaltres amb l'esforç de la voluntat més decidida no contribuïm a fer desaparèixer aquest esporugüiment i animadversió respecte nosaltres.

El Govern de la República, el Govern Azaña s'ha preocupat de la dona. La seva preocupació ha estat fins a tal punt, que no ha dubtat davant els inconvenients que possiblement podrien existir després de la manifestació política de la dona en contra, no tan sols del Govern, sinó que del mateix règim; i ara el Govern passa per una crisi delicada, crisi provocada per gent de «segona categoria», aquesta gent que sap inventar categories entre els ciutadans, només que per a llan-

çar germans contra germans, satisfent així interessos personals i ambicions estultes.

Diada Femenina d'Esquerra

Sabem, encara que d'una manera oficiosa, que pels primers dies d'abril, les dones d'Esquerra volen manifestar-se d'una manera vistosa per tal de festejar la seva incorporació a la política d'Esquerra Republicana de Catalunya.

I es compta d'una manera absoluta amb l'assentiment de les primeres autoritats del nostre partit.

Que les dones de Catalunya volen adherir-se a l'homenatge que a l'empara significarà adhesió política com a militants, a la figura del President d'Esquerra l'honorable senyor Francesc Macià. Aquest serà un dels principals actes de la "Diada Femenina d'Esquerra".

Seguirem tenint al corrent de totes les dades respecte a aquesta "Diada" als nostres estimats lectors. Avui no podem dir res més.

— Estigui bonet!
— No el conec...
— No em penso pas que calgui conèixer la gent per desitjar-li salut!

A causa de tot això perilla tota l'obra de la República, com perilla amb ella l'obra que per la dona ha realitzat la República.

Segons quina mena de Govern substituïm l'actual, no tan sols es desviaria absolutament la marxa ascendent del nostre poble, sinó que perdríem la nostra ciutadania, aquesta ciutadania que a nosaltres no ens ha costat res de conquerir, però que és conseqüència d'una sèrie de sofriments, penalitats, angoixes i persecucions dels homes que han arribat a fer triomfar els seus ideals, sentits per tot un poble.

L'optimisme d'aquests homes els feu ésser generosos i aquesta generositat contraproduent avui enrareix l'atmosfera, però hem de defensar ara més que mai aquests drets, no per nosaltres mateixes, sinó per ésser dignes dels homes que han fet la revolució — que encara l'estan fent — i l'obstrucció d'uns interessos, que creats en confús amistançament, no deixen avançar com és necessari.

Es difícil el moment, i veus apagades malparlen dient que la nostra situació perilla.

Trontollant la nostra situació, que potser siga en benefici de la República, podem així mateix fer comentaris respecte a l'obra total realitzada.

Continuarà la discussió del projecte de llei sobre Congregacions religioses?

Podem estar segurs que no tornaran una altra vegada els jesuïtes?

Perquè aquestes dues soles coses són prou per a fer trontollar el règim i la tranquil·litat ciutadana.

La dona es sacrificarà en no votar, sempre que siga una seguretat per al règim.

En canvi, si no s'aprova la llei de Congregacions religioses, aquesta seguretat no existirà, perquè no serà possible de crear una generació d'homes lliures i conscients; perquè l'escola serà mediatitzada i l'infant no creixerà dins la rectitud d'un sistema pedagògic aliè a tota tendència morbosa.

Avui llancem nosaltres la nostra veu d'alarma.

Cal estar amatents; vigilar sempre els nostres drets, però no oblidant tampoc els nostres deures. Que si és necessari sacrificar-nos, ho farem una vegada més, però a condició que el poble se'n beneficiï. Un sacrifici perquè si no té importància; cal, si arriba, que siga per a juntar-lo als molts que s'han realitzat per tal de poder constituir i consolidar un règim.

La nostra veu sincera va avui acompanyada del sentiment més profund si és que haguéssim de deixar per una altra vegada no tant com les nostres il·lusions, el desig de poder contribuir amb un gest digne a aquesta consolidació.

M. TERESA GIBERT

De

Mai de la tant de d'estar gles, tr en déus gosen p

Pense tida en tentem defensa que no si no ha tindria cara q més cru mada, cruel fo matar n delictes és adon

Els q drets m qui fere qui imp i la rep comès t humani ment, d nisme e ma pot

Fa p de verg periòdic tat, une lisme p Passat o ser, és p per a r nostre t incivil o perquè r seves? A oposar-s aquestes perit en

A vol d'article divertit iguals, xen pen sabem. Però, el uen, és llatí, qu vol dir nos que crifiquen que algu que el q

P Car

Demagogs? Parlem-ne!

Mai com ara, des de l'adveniment de la República, no s'havia parlat tant de demagògia. Ja en comencem d'estar tips. Els qui, a través dels segles, trencant-ho tot, s'han convertit en déus omnipotents damunt la terra, gosen parlar de demagògia.

Penseu, només, en la llegenda bastida entorn de Neró, el cruel. No intentem pas reivindicar-lo ni tan sols defensar-lo. Però, sí que hem de dir que no fou tan cruel com diuen i que si no hagués perseguit els cristians no tindria pas la mala brama que té, encara que hagués estat mil vegades més cruel. Molt més cruel fou Torquemada, molt més inhumà. Molt més cruel fou Sant Vicenç Ferrer, que féu matar més de cent mil jueus pel sol delictes d'ésser jueus, i fou santificat i és adorat damunt l'altar.

Els qui no han sabut ni respectar els drets més elementals de l'home, els qui feren les guerres dites santes, els qui implantaren l'imbècil feudalisme i la repugnant inquisició, els que han comès tota classe d'atropells de lesa humanitat, gosen de parlar, cínica-ment, de demagògia. Es un cas de cinisme exacerbats, elevat a la mil·lèsima potència.

Fa pocs dies que, amb un escalfor de vergonya a la cara, llegíem en un periòdic d'esquerra de la nostra ciutat, unes ratlles al·ludint («anticlericalisme passat de moda i incivil») (sic). Passat de moda? Per què? ¿Que, potser, és prou badoc el qui això escrivia per a no haver vist capellans en el nostre temps?... Incivil? Per què? ¿Es incivil oposar-se a la xurma clerical perquè no pugui continuar fent de les seves? Al meu entendre, és incivil no oposar-s'hi. Moltes vegades, sota aquestes lamentacions s'amaga un esperit ensotanat.

A voltes, parlant de clericalisme i d'anticlericalisme us sentireu allò tan divertit que no tots els clergues són iguals, que n'hi ha que compleixen penosament la seva missió. Ja ho sabem. Podrien estalviar-se el dir-ho. Però, el que no sabem els que això diuen, és que sacerdot vé de sacerdos, llatí, que té la seva rel en sacer, que vol dir sacrificat. I aleshores, dient-nos que hi han sacerdots que es sacrifiquen, no fan res més que dir-nos que alguns, molt pocs, no fan res més que el que tenen estricta obligació de

fer. Si no volia ésser sacrificat no havia de fer-se sacerdot.

No fem de galls revolucionaris ni res que s'hi pugui assemblar. Però, no volem admetre a to d'insult la paraula demagog. Demagògia pura fou el cristianisme que trencà la moral antiga per establir la seva, que trencà temples pagans i imposà la seva doctrina a cops d'espasa. Els temps canvien. I, si ara el món, o un tros de món, el nostre tros, cansat del despotisme catòlic, vol canviar de jeia i adopta els mateixos procediments que ells empraren ¿és de raó que s'escandalitzin i gesticulin i cridin i ens diguin que no s'hi val a emprar procediments demagògics?

Nosaltres no tenim cap manament

que ens digui: «No mataràs», i no matem (per desgràcia); nosaltres no hem imposat autes de fe ni res que s'hi assembli. ¿Perquè no tolerem de cap de les maneres, privilegis de cap mena i volem una igualtat ciutadana, ja som demagogs? Potser serà qüestió de pensar seriosament en si ens convé ésser-ne. Potser no tantes contemplacions a qui tampoc sap agrair-les. Potser sí que ens preparem per a tirar al dret. Des del Sant Pare a l'últim sagrament, si tot els va bé i no tenen cap desgràcia, al món no hi faran pas res de bo. La raó i la justícia, quan ells manen, poc els interessa gaire. Quan les autoritats són al seu favor, per dèspotes que siguin, proclamen el respecte a les autoritats constituïdes. Quan els són adverses propaguen la rebel·lió i les titllen de demagògiques. Potser que en comencéssim a parlar!

SALVADOR PERARNAU

La orientació de "La Publicitat"

—I els diners d'on venen?
—De França, amic meu, de França!

PERE BADOSA
ORTOPÈDIC

CONSULTA: D'11 a 1 i de 6 a 8
excepte dies festius)

Carrer de Santa Anna, núm. 23, pral. - Telèfon núm. 14581 - BARCELONA

EL TRACOMA

Una hora de conversa amb el doctor Josep Llovera, metge oculista, ens ha fet comprendre l'extensió que aquesta malaltia va prenent entre nosaltres i la necessitat urgentíssima que les nostres autoritats es preocupin de prendre les mesures imprescindibles,

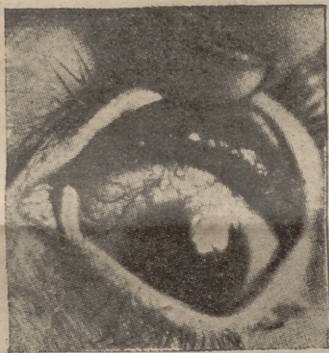

Fig. 1

per tal d'evitar que l'actual endèmia acabi convertint-se en una veritable epidèmia.

S'ha parlat molt del tracoma i la premsa ciutadana ha publicat diversos articles per posar en evidència els perills d'aquesta malaltia. No se sap ben bé d'on surt el tracoma ni quines són les causes que el produeixen. Aplegant les dades inserides en les revistes mèdiques i relacionant-les amb l'experiència personal dels metges oculistes, sembla que pot afirmar-se ja que el tracoma és una malaltia africana, amb tendència a reproduir-se més especialment en les costes dels països càlids. El fogar d'origen és, evidentment, l'Egipte. La finíssima arena que el simoun alça pel desert, fereix els ulls dels viants i produeix una irritació sota les parpelles que pot considerar-se el primer grau determinant de la malaltia. Se'l troba també a les costes de la Mediterrània, a Itàlia, a França i al Sud d'Espanya. Dins la península ibèrica, els focus principals del tracoma són Múrcia i Almeria. Segons els fitxers i les estadístiques del doctor Josep Llovera, els pobles principals, que forneixen un màxim contingent de tracomatosos, són: Mazarrón, Aguilas, Lorca, Cuevas de Vera, La Unión i Cartagena.

El procés de la malaltia, sense que fins ara hagi pogut ésser determinat d'una manera exacta i general, sembla que comença pels costats dels ulls, penetrant lentament pel darrera de les parpelles i del sac inferior de l'ull, amb una tendència a estendre's en profunditat. La malaltia produeix un espesseïment de la mucosa tarsiana, amb desenvolupament de granulacions, que poden arribar en casos de complicació a la vascularització de la conjuntiva vulbar, i a la queratitis caracteritzada per una prolongació dels nuclis conjuntivals damunt la còrnea,

produint irregularitats en la superfície còrnica fins acabar velant el reflex de l'ull i produint la ceguesa total.

Mentre parlàvem amb el doctor Llovera, ens ha mostrat els ulls d'una malalta de tracoma, que en aquells moments es trobava a la clínica. Sota la parpella d'ambdós ulls, es veien granulacions blanquinoses amb irritació, i la còrnea d'un d'ells tenia un to opac i era lleument velada. Fins ara sembla que el millor tractament, sobre tot en els casos ja vells i complicats, és el galvano-cauteri. Preguntem al doctor Llovera quan temps creu ell que dura el tractament d'un tracoma concret en els ulls d'un infant, i ens diu que cal calcular uns dos anys fins a la completa curació. En casos de gent adulta, i de tracoma mal o gens cuidat, el tractament fins a la curació, si aquesta no acaba en ceguesa, pot arribar a cinc i sis anys. Com a dada curiosa, varietat del tracoma, el doctor Llovera ens diu que en alguns balnearis francesos els metges han observat un tracoma característic que ha estat batejat amb el nom de conjuntivitis de piscina, per haver-se produït entre banyistes que es passaven les hores a les piscines, la qual cosa permet suposar que aquesta varietat és fomentada per la humanitat, o tramesa per l'aigua, això si no es dona el cas probable que alguns dels banyistes eren tracomatosos sense saber-ho. L'Àfrica francesa, i el desert del Sahara, són dues causes de tracoma, degut als grans huracans que transporten sorres fines i altres partícules irritants, les quals castiguen els ulls, produint irritacions interiors de les parpelles i el sac inferior de l'ull, i determinant el començ de la malaltia.

El tracoma ha anat prenent posicions a les parpelles dels barcelonins, i els oculistes comproven cada dia un augment en el percentatge dels obrers tracomatosos catalans, que abans eren en nombre molt reduït. Segons les estadístiques, el màxim percentatge de malalts tracomatosos no ha estat mai de gent de Catalunya. Avui és un problema causat per l'immigració de gent del Sur d'Espanya, particularment de Múrcia i Almeria, i d'una manera especial dels pobles que ja hem anomenat. La depauperació orgànica, les males condicions de vida, la misèria física i moral, la mala alimentació, la manca total d'higiene, les habitacions inverosímils, tot això són factors que ajuden activament a la contaminació i reproducció de la malaltia. L'augment d'immigrants de les terres del Sur d'Espanya, que actualment s'observa d'una manera evidentíssima a Catalunya, ha determinat un reclutament accentuatíssim d'aquesta endèmia. La majoria d'immigrants que pateixen tracoma són obrers sense feina, particularment del Sur d'Espanya, que vénen a Catalunya i d'una manera especial a Barcelona, i que són gent de les províncies més pobres del país i de les poblacions on la gent viu en les pitjors condicions higièniques, i on el tracoma agafa un noranta per cent de la població. Aquests immigrants vénen a Catalunya perquè no troben feina al seu país, i la majoria d'ells són tracomatosos sense saber-ho, o cas que ho sàpiguen no han pensat mai en guarir-se. Aquesta gent, el dia que troba feina en alguna fàbrica o taller, representa un focus de contaminació de la malaltia. En tocar les eines del treball (martells, llimes, vo-

Fig. 2

lants de tramvia, vies, pal trameten que les per tant principal malaltia. Ens diu a les clín de la no fectamen les seves brigues, ha semp són porta sa, i que rill const ball, els bar tard són deg Josep Llo tuació pe nera esp Ens mos lar Ram nis: De assisteix cinc-cent tracomat doctor LL lló de m quanta a tingut d' ses barat conèixer cada inf gent adu quantena de nits, l una esco Però aqu mesos ab ció mèdic tracomat que no h corrent e sòtmetre ció mèdic dels que tosa, sor

Fig. 3

lants de torn o de taxi, maneta del tramvia, bitlleter, pals de neteja de vies, palanques de desviament, etc.), trameten el microbi als obrers sans que les agafen després d'ells, essent per tant les eines del treball un dels principals vehicles d'infecció de la malaltia del tracoma.

Ens diu el doctor Josep Llovera, que a les clíniques, dispensaris i hospitals de la nostra ciutat, el tracoma és perfectament conegut i estudiat en totes les seves formes clíniques. A les fàbriques, indústries, brigades, etc., hi ha sempre un contingent d'obers que són portadors de la malaltia contagiosa, i que per tant representen un perill constant per als companys de treball, els quals estan exposats a arribar tard o d'hora a la ceguesa, si no són degudament assistits. El doctor Josep Llovera ha començat la seva actuació per combatre el mal d'una manera especialitzada entre els infants. Ens mostra els fitxers dels grup escolar Ramon de Penyafort, de Can Tunis. De la inspecció dels infants que assisteixen a l'escola en nombre de cinc-cents, se n'han trobat setanta de tracomatosos. Això ha impulsat el doctor Llovera a la creació d'un pavelló de malalts, capaç per a cent-cinquanta alumnes. La seva actuació ha tingut d'ésser portada als grups de cases barates, casa per casa, per tal de conèixer els antecedents morbosos de cada infant i dels seus pares. Entre la gent adulta s'han trobat que una cinquantena d'obers volen anar a estudi de nits, la qual cosa ha obligat a crear una escola amb classes de set a nou. Però aquests obrers han d'ésser sotmesos abans a la corresponent inspecció mèdica, car molts d'ells també són tracomatosos. El doctor Llovera creu que no hi ha més remei que anar recorrent els grups escolars, per tal de sotmetre tots els infants a la inspecció mèdica i fer les fitxes corresponents dels que pateixen la malaltia tracomatosa, sometent-los a tractament. Se

sap ja que al grup d'Horta n'hi ha. Ja no cal dir que a Hostafrancs, lloc de residència d'un gran nucli dels immigrants del Sur de la península, n'hi deu haver un gran contingent. En realitat, ens diu el doctor Josep Llovera, caldria examinar els ulls de les 24.000 criatures que assisteixen actualment a les escoles municipals. Publiquem, com a il·lustració d'aquest reportatge, quatre gravats: Figura 1, un ull de tracoma complicat de *pannus*, en el qual es veuen clarament les característiques de la malaltia. Figura 2, aula escolar de les escoles de Can Tunis, en la qual abans els infants d'ambdós sexes treballaven en taules per grups de dos i tres, la qual cosa facilitava en gran manera la transmissió de la malaltia del tracoma. Figura 3, despatx del Director de l'Escola de Can Tunis, senyor Cabós, el qual fou cedit per aquest senyor per tal que els infants no haguessin de treballar en grups, i

alguns dels quals, assentats a la taula que es veu en el gravat, són tracomatosos visitats, fixats i sotmesos al tractament mèdic del doctor Llovera. Figura 4, l'Alcalde de Barcelona, doctor Aiguader, visitant el dispensari de Can Tunis, on es féu càrrec de la tasca feta i de la que cal fer, per tal que cada dia les autoritats i els metges puguin anar aportant una mica més de guariment al mal.

Preguntat el doctor Josep Llovera sobre les solucions més urgents que ell creu que cal aportar a la lluita contra l'extensió del tracoma, ens diu que cal resoldre en primer terme la immigració a la nostra terra, creant un cordó sanitari i fent obligatòria la inspecció dels obrers, implantant la tarja de sanitat ocular industrial, així com instituint dispensaris, clíniques i dependències als hospitals per al guariment dels obrers afectats, que el dia de demà constituïrien una càrrega social per a tots plegats. La solució d'aquest problema deu consistir en fer minvar el percentatge de malalts tracomatosos, evitant per tots els mitjans que hi hagi ni una sola immigració de cap més infectat a la nostra terra. Actualment la immigració és isolada, o bé per grans grups, contractats per veritables agències de transport d'obers a Catalunya, sobretot en èpoques de l'any determinades, per fer la collita de fruites o per treballar en alguna empresa important, entornant-se'n després a llur país, però quedant-ne sempre una fracció del grup a la nostra terra. Les estadístiques demostren que hi ha poblacions d'Espanya, com les províncies de Múrcia i Almeria, les quals s'han especialitzat en aquest transport humà col·lectiu.

Després d'una hora de conversa amb el doctor Josep Llovera, i de demostrar-nos amb tota mena de dades la necessitat inel·ludible que les autoritats de Catalunya protegeixin activament la lluita contra el tracoma, fins que el mal sigui no pas acabat, car

Fig. 4

això no és possible, sinó dominat, i per tal que s'arribi a la creació de l'hospital de tracomatosos greus, el doctor Llovera ens prega que expressem en el nostre reportatge el seu agraïment envers les persones que l'han ajudat màximament en les seves tasques, i que són: el doctor Marín, Director del Dispensari Municipal, que fou el primer que inspeccionà l'escola: el Dr. Mer i Güell, Cap del Cos Mèdic Municipal; el Director de l'escola de Can Tunis, Sr. Cabós, que l'ha ajudat amb gran eficàcia; la Comissió de Cultura de l'Ajuntament, amb el regidor Sr. Ventalló, el malaguanyat senyor Manuel Ainaud i el senyor Serraclara; la seva ajudanta, senyoreta Ferran; i molt particularment, l'Alcalde de Barcelona, doctor Aiguader, que a una indicació del doctor Llovera, visità tot seguit les escoles, el dispensari i el pavelló de Can Tunis, fent-se càrrec, com a metge i com a alcalde, de la tasca urgent a fer, i dictant encertadíssimes disposicions, per tal que aquesta comencés a donar resultats immediats.

A. ESCLASANS

Antoni Nicolau

El mestre Nicolau nasqué a Barcelona, el dia 8 de juny del 1858. Féu els seus primers estudis sota la direcció dels mestres Pujol, piano, i Balart, harmonia i composició, i es revelaren de seguida les seves condicions per a cultivar la música.

La seva primera producció musical va ésser la simfonia «Athalia», que

—Com estàn els japonesos! Ja cal que es preparin els del "barrió chino"!

fou estrenada al Teatre Liceu l'any 1876.

Als inicis de la seva carrera musical fou un excel·lent concertista; aviat, però, abandonà aquesta modalitat artística, per tal de lliurar-se per complet a la composició.

En 1877, estrenà l'escena dramàtica «La Tempestat», amb el concurs del tenor Tamagno, amb la qual obtingué un èxit sorollós. Són d'aquell temps, coincidint amb la seva estada a París, la seva òpera «Constança» i els poemes simfònics «El triomf de Venus», «Henora» i «Spes», que el públic acollí amb èxit falaguer.

El mestre Nicolau durant molts anys dirigí la Societat Catalana de Concerts, al davant de la qual portà a terme una fervorosa tasca de difusió de cultura musical, i donà a conèixer les obres dels compositors més destacats d'aquella època.

A l'any 1896, amb la cooperació de notables cantants francesos, va donar una sèrie de concerts, destinats a fer conèixer a Barcelona els principals fragments de la Tetralogia de Wagner.

Es fa difícil seguir pas a pas la fecunda activitat artística del mestre Nicolau, la qual culminà l'any 1900 amb motiu de la primera audició a Barcelona de la «Novena simfonia de Beethoven», amb la col·laboració de l'Orfeó Català.

En aquest mateix any fou requerit per l'Ajuntament que s'encarregués de dirigir l'Escola municipal de Música, i durant els trenta-cinc anys que l'ha regida, amb un zel, una devoció i una orientació docent insuperable, realitzà el mestre Nicolau una de les obres més fecundes que registra la història de la música a Catalunya.

En sortir de l'Escola de Música, quan encara era instal·lada al Passeig de la Indústria, sofrí un greu accident, que l'atropellà molt.

Fou jubilat fa dos anys, i els professors i alumnes de l'Escola municipal de Música li reteren un homenatge emocionant; se'l designà director honorari de l'Escola i fou col·locat el seu bust a la sala d'actes.

L'Orfeó Català celebrà, també, fa tres anys, un gran acte a honor del mestre Nicolau.

L'obra musical que el mestre Nicolau deixa a la posteritat és d'un formidable valor emotiu, emmarcat en la tècnica més perfecte.

Les seves obres «Himne al poeta», «La mort del soldat», «Divendres Sant», «Entre flors», «Cant elegíac a la memòria del Dr. Robert», «Jesús als nois», «Teresa», «Captant», «La Mare de Déu» i «El noi de la mare», són les més populars del mestre, i donaran, sense dubte, supervivència eterna al nom del mestre Nicolau.

E. P. D.

INTENCIONS

LA POLITICA VIL

No sabem, en escriure aquest article, què haurà passat a Madrid; no sabem si s'haurà produït la crisi tan desitjada per alguns. Sabem, però, que en aquest moment de la vida política espanyola, hi ha una atmosfera espessa, amenaçadora, carregada d'electricitat.

La vanitat, les baixes apetències de poder, han provocat aquest moment difícil, aquesta atmosfera densa. Això ens recorda que quan els calamars són perseguits eliminen un xic de la seva tinta i enterboleixen l'aigua al seu entorn.

Aquest procediment l'empren certa mena de republicans que de la República tan sols els interessa una cosa: el poder.

De la tragèdia de Casas Viejas se n'ha volgut fer una arma política. Arma vil en mans brutes de tots els negocis bruts. I a això no hi ha dret: per dignitat, per decòrum, per un sentiment de pietat. A Casas Viejas han mort uns homes, s'ha cremat una casa en la qual havien uns homes, s'ha portat a moltes cases el dolor i la solitud. Cal esclarir els fets, cal castigar els culpables serenament, inexorablement. Per una raó molt senzilla: perquè la República no ha d'ésser l'arbitrarietat, no ha d'ésser el crim.

Però no pot tolerar-se de cap manera que vulguin i puguin aprofitar-se'n els enemics de la República: els Fanjul, els Royo Villanova, els Pildain, els Gil Robles, els Gómez Rogi, els Beunza. Ni pot aprofitar-se'n aquest republicà negre — alludim a Miquel Maura, home que no té altra personalitat que la de fill de Maura—

—Diuen que Miguel Maura és un bon republicà. Però amb gaires bons republicans com aquest, pobra República!

que essent ell ministre de la Governació no sabé evitar, ni castigar, que al parc de Maria Lluïsa s'apliqués la llei de fugues contra uns pobres obrers.

No, no hi ha dret a que de la tragèdia de Casas Viejas se'n faci una arma per a enderrocar. Però la manobra no és contra el Govern: és contra la República. Per això se n'aprofiten els enemics de la República. Els que no es recorden d'altres tragèdies silenciades o aprovades per ells, quan ells eren poder:

- «Els turments de Monjuïc.
- El terrorisme de Rull.
- Annual.
- Monte-Arruit.
- La retirada de Xauen.
- El complot de Vera del Bidasoa.
- El pistolisme de Martínez Anido i Arlegui.

Les conduccions ordinàries per les carreteres d'Espanya.

El general Mola metrallant els obrers i estudiants pels carrers de Madrid.

L'assassinat de Galán i García Hernández a Osca.»

I d'això cal que se'n recordin les dretes que tenen les mans brutes de sang i que ara s'han disfressat de ploraneres per a, amb l'arma de Casas Viejas, enderrocar el Govern. I d'això, sobretot, se n'ha de recordar el poble.

LLUÍS CAPDEVILA

Política de creació

La reforma agrària

Es evident que aquesta reforma és una de les parts principals d'aquesta política que venim propugnant; és evident que és una base imprescindible per a poder crear una verdadera riquesa i una verdadera cultura col·lectives. Una cultura també, perquè no és pas possible que aquesta cultura existeixi en un poble depauperat, miserable i preocupat, per tant, per tal de satisfer les primeres i més primàries necessitats de la vida: les de subsistir, les d'alimentar-se. Es a dir que damunt la misèria no hi ha manera d'establir una cultura, encara que entenguem per ella solament el seu aspecte intel·lectual, i molt menys si entenem la cultura en la seva totalitat i harmonia, que és com hom la deu entendre, això és, la cultura harmònica, plena i total del cos i de l'esperit.

Ací a Catalunya el problema agrari no té la paorositat que té en la majoria de regions d'Espanya, però, si ens hi fixem bé, hi veurem unes injustícies encara molt més grans. Allà la injustícia consisteix principalment, en que el poble no té per viure, la terra necessària, de la que els poderosos s'han anat apoderant, i mancant de terra hom no té treball i pateix gana. Ací el poble pagès ha tingut i té terra de sobres i treball de sobres

també — treball per a una família sencera, homes i dones, petits i grans, i treball seguit, constant, esgotador, de sol a sol,—però per anar mal vivint solament, per anar tirant, perquè dels fruits d'aquest treball es va apoderant d'una gran part l'amo de la terra. Allà, indubtablement, els efectes eren més terribles: la gana endèmica; però ací l'explotació i, per tant, la injustícia, han estat majors.

Allà la part més terrible del problema ha pogut ésser resolta amb un criteri purament de conveniència pública, amb un criteri que podríem dir històric, i per això no és pas d'ara, sinó de més de cent anys enrera, el projecte d'incautació i de repartiment de terres. Ací, però, la part més grossa del problema, prescindint dels latifundis que també hi ha, i de grans hisendes mal menades, haurà d'ésser resolta amb un criteri d'estricta justícia social, és a dir, posant una llei que marqui d'una vegada el límit fins allà on arriba el dret del propietari i on comença el dret del cultivador.

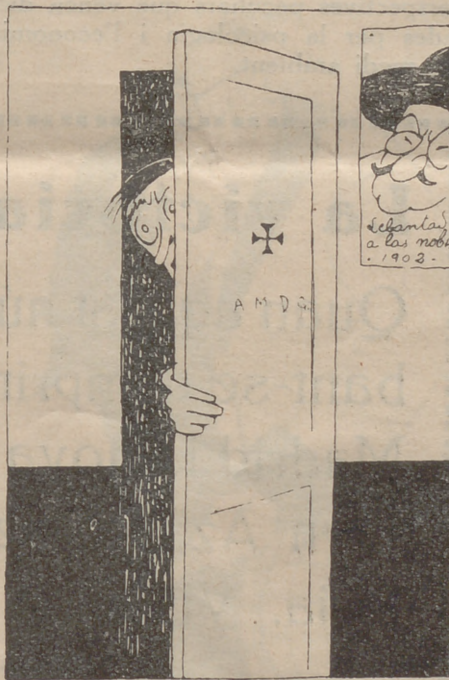
Perquè tot el nus de la qüestió del plet agrari del camp català ran en això, en la necessitat d'aquesta llei. Què passava fins ara? A l'avenir hom ho trobarà estúpid, absurd, pocasolta, i els que avui hi meditem comencem ja per trobar-ho estrofolari: L'amo volia donar una terra a menar? Que un pagès s'hi avenia? Bé. Que no s'hi avenia mai? Un altre s'hi ajupiria. I el gros del cas és que la producció agrícola de Catalunya ha anat augmentant progressivament, d'una faisó esplèndida, gràcies a l'afany de millorar els cultius, gràcies a aquell amor que el pagès sent per la seva terra i per les seves plantes, però automàticament anaven augmentant també les rendes dels propietaris, mentre els pagesos — rabassaires, parcers, arrenda-

taris — anaven... tirant. I encara el més gros del cas és que la terra és un valor fixe, constant, un valor d'instrument i no més, puix de tots els factors que influeixen en el valor de la producció agrícola són precisament els altres — els adobs, el clima, els factors socials com comunicacions i mercats, el treball i la intel·ligència del pagès— els que varien i fan variar aquest valor de producció, però, indubtablement, de tots ells són encara el treball i la intel·ligència els factors més importants. Doncs bé; en el règim que ha prevalgut fins ara, el factor terra ha estat el més considerat i l'amo d'ella, pràcticament, era i és encara l'amo de tot, en detriment no sols dels drets del pagès, sinó també dels drets de la col·lectivitat. ¿Voleu una absurditat i una injustícia mes grans? ¿Heu vist una badada, per part de la col·lectivitat i per part de l'Estat que la representava, major?

Per això, en el plet agrari del camp català, el que té més importància és, a part de la redempció de rabasses i censos, la llei d'arrendaments i, en ella, fer constar la renda fixe i constant de la terra, damunt de la base del valor real que aquesta té, prescindint del valor d'especulació o de venda. Fent-ho així, la reforma agrària a Catalunya ha d'ésser també el principi d'una major prosperitat en el camp i, a la llarga o potser a no trigar molt, de pau i de tranquil·litat. Ha d'ésser inici d'una gran incrementació de riquesa, puix els pagesos treballarien amb molt més dalit i farien moltes més millores encara de les que han fet fins ara, i això que la immensa major part de la millora actual és obra d'ells.

Però és que aquesta reforma reportaria un augment de riquesa, per una altra raó i en un altre sentit, puix facilitaria la construcció de totes aquelles obres públiques que han de reportar una plus-vàlua en la producció i, precisament facilitaria el poder-les realitzar amb el sistema de cooperació, que jo he explicat i defensat en aquestes pàgines, i pagant tot llur cost amb el mateix augment de valor creat per elles. La raó és molt fàcil de comprendre: eliminat el propietari de la participació en els augments de valor creats, l'Estat es podria entendre directament, per aquesta participació, amb el vertaders cultivadors del camp i, d'aquests, no n'hi hauria cap que es negués a cooperar amb l'Estat en obres de plus-vàlua, veient en elles una millora segura en els seus guanys.

I bé; ¿no és hora ja de fer aquesta llei d'arrendaments? Tot l'altre de la Reforma Agrària necessita temps, puix no és cosa de quatre dies el repartir les terres incautades i repartir-les bé, però per a aquesta llei, l'únic que es necessita es discutir-la, aprovar-la i promulgar-la, car el fer-la efectiva seria afer dels pagesos mateixos. Així, doncs, no és hora ja?

El que s'amaga al darrera

—Encara no puc tornar?

ALBERT SANS

Un manifest

A LA JOVENTUT ESQUERRISTA
L'Esquerra Republicana, partit de govern

Esquerra Republicana és, avui, el partit de govern de la Catalunya autònoma. A l'hora de reconstruir el nostre edifici col·lectiu, han estat els homes de l'Esquerra els que la democràcia catalana ha situat als llocs de comandament. Això, que com a militants disciplinats, ha d'omplir-nos d'orgull, dona al nostre Partit una responsabilitat singularment feixuga. L'Esquerra ha de governar al moment més crític i més complex de tota la història de la Catalunya renaixent. D'altra banda, la vasta confiança que el cos electoral li ha dipositat, fa que aquesta responsabilitat s'intensifiqui encara.

La Joventut dins de l'Esquerra

Les noves promocions esquerristes que ens hem fet el deure d'incorporar-nos, en un sentit avançat, a les lluites de la política catalana, ens hem adonat clarament d'aquest estat de coses. Ens hem adonat que l'Esquerra Republicana està, avui, sotmesa en la seva capacitat i el seu rendiment, a una prova duríssima i persistent. Aquesta prova col·lectiva de l'esquerrisme català, no es cregui pas que només afecti els dirigents de les nostres organitzacions. És una prova, per contra, que ens afecta, d'una manera general, a tots els que militem dins del Partit. I ens afecta, d'una manera especialíssima, a les noves promocions de l'esquerrisme.

Un partit de govern necessita que tots i cada un dels seus militants tinguin una visió, com més ampla i més completa millor, del complex panorama dels problemes del moment. Necessita, en els seus homes, una sòlida formació política i social. Una capacitat intel·lectual. Necessita que hom estigui al corrent del moviment de les idees i del joc de les organitzacions. A Catalunya, a la República i a l'estranger. Però qui necessita més aquest bagatge de coneixements, és, justament, la joventut, que avui ha de preparar-se i capacitar-se per al dia en què hagi de prendre la responsabilitat directa del nostre moviment esquerrista.

La capacitat de la nostra joventut

La capacitat de les noves promocions és una obra col·lectiva. Aquesta capacitat només pot tenir una eficàcia si és feta col·lectivament, i amb una visió global de la vida catalana. Cal fugir dels esforços isolats, de les capelletes anorreadores, dels cenacles barcelonins. La joventut esquerrista ha d'ésser enfocada amb una visió nacional de la vida i de la política catalana.

Visió de conjunt. Sentit avançat. Aquesta és l'altra característica que ha d'inspirar l'obra de formació i capacitat de la nostra joventut. Hem de donar a la corda tota la tensió que pugui aguantar. Ens cal saber, però, fins a quin punt, en cada moment, pot resistir la seva flexibilitat. Hem d'esforçar-nos a conèixer fins on es pot estirar sense que amenaci rompre's.

Tot això suposa, naturalment, un estudi aprofundit de les realitats i de les possibilitats polítiques, socials, morals i econòmiques de la vida catalana. Però Catalunya no és pas un organisme isolat en el conjunt dels pòdols està lligada amb Europa i amb el món. Per a comprendre, doncs, la realitat catalana, cal comprendre, prèviament, la realitat que ens volta, a la qual estem lligats amb vincles de comunió espiritual i amb llaços indisolubles.

Cal sondejar, a més del nostre clos català, aquest panorama apassionat i heterogeni del moment singular que viu el món. Moment de crisi als esperits i a les economies. Moment d'angoixa i d'esperança. Moment de transformació profunda i decisiva. Amb totes les emocions i tots els dolors i tots els apassionaments de les grans convulsions històriques.

El problema obrer, qüestió cabdal

De tots els problemes, el problema social, és, sens dubte, el de més abast i de més transcendència. És el problema d'un món i d'una organització social que està en fallida i que cal transformar i substituir amb decisió i serenitat.

Des d'aquest punt de vista, el problema obrer és una qüestió que està plantejada a tots els pobles. Però en cada país, el problema obrer presenta unes característiques pròpies i unes perspectives peculiars que vénen dictades per la psicologia i l'economia del medi ambient.

A més—i per damunt del plantejament doctrinari i dogmàtic de la qüestió—el que ens cal, doncs, és estudiar el panorama concret del problema social a Catalunya, analitzar, damunt del terreny, les seves possibilitats i les seves solucions.

Tothom té la porta oberta

Hem dit que la capacitat de la nostra joventut ha d'ésser una obra col·lectiva. Una obra col·lectiva necessita, si vol ésser eficaç, una organització que l'apuntali i l'estructuri.

Nosaltres entenem sincerament que ha arribat el moment de crear aquesta organització. És per això que llançem, avui, aquesta crida. La porta està oberta a tothom. A tothom que senti la mateixa necessitat que sentim nosaltres d'aplegar-nos i d'actuar. Els perquè ens els mirem amb els braços plegats i separats els uns dels altres. A l'hora de reedificar Catalunya, a l'hora de transformar el conjunt dels pobles espanyols, a l'hora en què el món es troba en un tombant de la seva història, hem cregut que era un deure de tots el dotar la joventut esquerrista de Catalunya, d'una organització que sigui, a les seves mans, un instrument preciós d'educació i de capacitat.

A aquesta obra hi cridem tothom. Hi cridem les joventuts i les generacions madures, les entitats d'esquerra i els nuclis dispersos, les personalitats i la massa, els dirigents i els militants... Hi cridem tots aquells que sentin la necessitat i la passió de crear, per l'Esquerra Republicana, una joventut estudiosa, responsable, audaç i solvent.

Barcelona, febrer de 1933.—Josep Argelés, Josep Boget, Eugeni Bonet, Francesc Cabrelles, Francesc Estany, Font i Farran, Ferran Ludevid, J. M. Lladó i Figueres, Francesc Padró, J. P. Pons, Ricard Sanxo, Jovià Soler i Adrià Vilalta.

La victòria del Govern

Quan aquest número ja està acabant-se d'imprimir, ens arriba de Madrid la nova del triomf del Govern Azaña, per 63 vots de majoria. Visca la República! Visca Catalunya!

Un

En les bas molt d

Co

La F. N. per a l' versitari «I.— lebraci per ele base 4 l'estud nyamen Catalun pectes, sions d'elles.

II.— la prep ció d'a

a) L Junta previ a

b) F nització cutiu, d güent:

1) E tir de l trà a la associat

2) R rà una Federal elecció

3) A ment an que des de gove

4) E tuiran e

5) E sident c carà els cutiu, d bres i p i secreta

6) E dirà a la mitè Ex exercitar

III.— l'aparta cions de següents

1) Pr en el q publicita cies, rec

2) Re grés d'ac se 4.ª i base II.ª

3) Re visional cionamen que aque decideixi

3) Re

Universitat de Barcelona

Ens ha estat pregada la inserció de les bases següents, cosa que fem amb molt de gust :

Congrés Universitari organitzat per la F. N. E. C.

La darrera Cambra Federal de la F. N. E. C. aprovà les següents bases per a la celebració d'un Congrès universitari :

I.—La F. N. E. C. acorda la celebració d'un Congrès que, integrat per elements que s'assenyalen en la base 4.ª, apartat 1, tindrà per objecte l'estudi dels problemes de l'ensenyament que afecten o poden afectar Catalunya en tots els seus graus i aspectes, i l'elaboració d'unes conclusions en forma sistemàtica respecte d'elles.

II.—La F. N. E. C. s'encarrega de la preparació, convocatòria i organització d'aquest Congrès.

a) La convocatòria la realitzarà la Junta de govern de la F. N. E. C., previ acord de la Cambra Federal.

b) Per a la seva preparació i organització es constituirà un Comitè Executiu, d'acord amb el procediment següent :

1) En el termini de vint dies a partir de la data, cada Associació remetrà a la F. N. E. C. els noms de dos associats.

2) Rebuda la designació es formarà una llista, de la qual la Cambra Federal extraordinària nomenarà per elecció set membres.

3) Aquests set membres, juntament amb cinc elements no estudiants que designarà a proposta de la Junta de govern la Cambra Federal, constituïran el Comitè Executiu.

4) En el termini de set dies el president de la Junta de govern convocarà els components del Comitè Executiu, donarà possessió als seus membres i presidirà l'elecció de president i secretaris. Un cop elegits es procedirà a la constitució definitiva del Comitè Executiu i començarà aquest a exercitar les seves funcions.

III.—Ultra el que es consigna en l'apartat b) de la base segona, les funcions del Comitè Executiu seran les següents :

1) Preparació general del Congrès, en el que es refereix a propaganda, publicitat, centralització de les ponències, redacció de manifestos...

2) Redactar el reglament del Congrès d'acord amb l'assenyalat a la base 4.ª i amb l'esperit que inspira la base 1.ª. Aquest reglament serà provisional en el que es refereixi al funcionament interior del Congrès, fins que aquest en la seva primera sessió decideixi l'oportú.

3) Redactar la convocatòria gene-

ral del Congrès i el programa dels seus actes.

4) Refondre en el termini que assenyali el Reglament les ponències presentades, en forma de conclusions, unificant, ordenant i sistematitzant el conjunt per tal d'oferir al Congrès una base per a la discussió i adopció de les conclusions definitives.

5) Fixar la data de la inauguració de les tasques del Congrès.

6) Designar la taula presidencial provisional del Congrès.

7) Donar compte de la seva gestió total al Congrès en la seva primera sessió.

IV.—El Reglament s'atindrà a les següents bases :

a) Respecte a la constitució del Congrès, tindran el caràcter de membres d'aquest :

1) Els estudiants delegats de les associacions professionals que integrin la Federació, i que aquelles designin, amb un màxim de 15 per Associació.

Les Associacions tindran en compte per a aquesta designació els diversos matisos d'opinió existents en el seu si.

2) Tots aquells que hagin tramès ponències al Comitè Executiu per a la seva discussió en el Congrès. Tanmateix el Comitè Executiu podrà rebutjar aquelles ponències — i negar per tant aquell dret — en el cas de creure-les inoportunes o estranyes a les finalitats del Congrès. Aquest, en últim

Els venerables de la Lliga

—Això del canvi de nom ens rejovenix. Per aquest camí aviat em faré soci de "Palestra".

terme, decidirà sobre les ponències desestimades.

3) Els professors de cada Facultat, Institut o Escola que, amb un màxim de quatre, proposin les Associacions respectives, i accepti el Comitè Executiu.

Per a aquestes designacions les Associacions tindran en compte la condició establerta en el segon apartat del número 1) d'aquesta base.

4) Aquells elements que, per creure convenient la seva col·laboració a les tasques del Congrès, acordi el Comitè Executiu que hagin d'ésser considerats membres d'aquest, amb un màxim de quinze entre tots.

5) El conseller d'Instrucció Pública de la Generalitat de Catalunya, el president del Consell de Cultura i el rector de la Universitat de Barcelona.

b) Tots els membres del Congrès tindran veu i vot en les seves deliberacions.

c) Per a la formació de les conclusions definitives s'establirà un procediment de discussió progressiva en comissions, seccions... que preparin en forma única o de manera alternativa, i ordenadament, les conclusions que el plenari del Congrès hagi de discutir i votar.

d) El Reglament establirà també les altres condicions a què s'hauran d'atendre els congressistes en les deliberacions, votacions, presentació d'esmenes... i les atribucions del mateix Comitè Executiu o de la taula presidencial del Congrès per a presentar en casos de discòrdia les proposicions conduents a la seva solució.

V.—El Congrès tindrà per nom : «Congrés d'Estudiants i Universitaris de Catalunya (III Congrès Universitari Català)».

Si el Comitè Executiu creu més adequada una altra denominació, la proposarà a la Junta de govern de la F. N. E. C., i després de l'informe d'aquesta prendrà la determinació oportuna.

VI.—Les decisions del Comitè Executiu seran definitives pel que toca a l'execució de les funcions que aquestes bases li assenyalen. La Junta de govern de la F. N. E. C. podrà fer les advertències que cregui oportunes, i el Comitè Executiu les tindrà en compte.

Per a realitzar altres tasques el Comitè Executiu requerirà l'aprovació prèvia de la Junta de govern de la F. N. E. C.

VII.—El Comitè Executiu respondrà davant del Congrès de la seva actuació total.

Base transitòria.—Per tal d'executar les mesures necessàries al nomenament del Comitè Executiu i les altres que calguin fins que aquest estigui constituït, es nomena un Comitè executiu provisional, format pels comissaris de Cultura, Relacions Exteriors i Secretaria general.)

L'actual conflicte escolar

No hem seguit d'una manera massa fonda aqueix moviment escolar que està afectant gairebé tot el districte universitari de Barcelona, per a poder escatir fins on vertaderament pot ultrapassar els límits del professionalisme. El motiu o el pretext, és el de l'abolició de l'intrusisme i sota aqueixa bandera s'han organitzat mantes vagues en les diferents Facultats i Escoles especials de casa nostra. Evidentment que això de l'intrusisme és quelcom abominable i que ha desaparèixer. L'home que ha seguit uns estudis i després d'ells paga una contribució per a exercir-los pràcticament, no ha de deixar que siga foragitat per un altre que en el major nombre dels casos, l'inèpcia i l'amoralitat són les normes que imperen en aquests creadors d'una competència a bastament il·lícit, en perjudici, gairebé sempre — i això és el pitjor — dels ciutadans que cauen a les seves mans. I és clar que aqueix flagell de la gran urbs, l'intrusisme, s'ha d'exterminar.

I bé, la vaga escolar, avui plantejada, és una solució contra l'intrusisme? Nosaltres que hem viscut de prop aqueixos conflictes de caire universitari, hem de contestar, rodonament, que no. L'element escolar d'avui dia sembla voler desconèixer que Espanya ha sofert, d'ençà del 14 d'Abril, un canvi radicalíssim. En temps de la Dictadura, per qualsevol motiu o pretext es feia vaga; però aquelles vagues no eren precisament encaminades a escatir tal o tal conflicte, ans anaven a fer la vida impossible a aquell general esquivat que, en la seva mort política, va haver de reconèixer la seva impotència davant els mateixos. Defensaven, en definitiva, aquells principis de justícia i llibertat que havien d'emmotllar-se dins el que representava aquella paraula majestuosa, «República»; aleshores qualsevol vaga, qualsevol afront al poder borbònic era aconsellable i heroic. Avui, però, ens dol de veure aqueix mateix moviment sota una bandera justíssima, però del tot mal enfocada.

La República té altres camins, va obrir altres portes, perquè ara siga perjudicada amb aqueix moviment desorientador i extemporani. Aqueixes vagues, avui només poden justificar una pobresa de recursos legals per afrontar les diverses afeccions que pugui tenir la vida interna universitària. Per exemple, en el cas dels arquitectes i aparelladors, si els primers es creuen vexats per un projecte de llei en benefici dels aparelladors, que exposin aqueixa injustícia, si ho és, en la premsa mitjançant articles documentats, conferències públiques, per mitjà de la ràdio, etc., a fi que l'opi-

nió es faci càrrec; es convenci, amb argumentació solvent, fins on és just el projecte esmentat. Poden, demés, fer una exposició dels mateixos, al Ministre del ram, a algun Diputat a les Constituents, amb prou capacitat per a defensar-ho al Parlament. I el poble sap sobrerament que avui la República fa ja justícia.

Per altra banda, creiem que aqueixes vagues no poden, políticament, fer altra cosa que afavorir la reacció. Ja s'ha parlat si alguns elements de dreta completament aliens als estudiants volien fer-ne una arma de combat davant els projectes que s'estan discutint en l'actualitat al Parlament de la República. I cal pensar que no és precisament això sol la seva finalitat, sinó que arriba més enllà encara, van a desprestigiar el nou règim aprofitant-se de la pèssima direcció i poca visió política que sembla que tenen els actuals promotors d'aqueixes vagues. I cal pensar tothora que, servir a la reacció, vol dir a la llarga negació absoluta de justícia i llibertat. Cal, doncs, que els universitaris republicans es donin compte dels moments de consolidació del nou règim, que encara estem passant, i creiem, a bastament, que això sol farà depositar-los d'aqueixes actituds, solament encaminades al desprestigi de la República, i el que és encara més sensible, al de la nostra Catalunya.

FRANCESC PADRÓS

Subscriuiu-vos a
Ràdio Barcelona
Casp, 12 • BARCELONA

Ingenuïtats

— Quina és l'hora de les dretes papà?
— Tres quarts de quinze, fill meu...

REPICS

La llei per tots igual

A Bilbao volen enderrocar el monument al Sagrat Cor de Jesús. Ho trobem molt natural. Si els sentiments dels catòlics són respectables, també ho són els dels no catòlics i, per tant, no hi ha dret a molestar-los amb un monument en plena via pública. Sense apassionament de cap mena hem de dir que el mateix dret tindrien els budistes, si es permet el monument al Sagrat Cor de Jesús, a aixecar-ne un altre a Buda. I no en protestarien els catòlics? Les imatges del Sagrat Cor i les dels sants ens semblen bé en l'interior de les esglésies. Al carrer, no. Al carrer hi han d'haver les dels savis, les dels artistes, les dels cabdills.

Per això, a pesar de les protestes dels catòlics vascos, l'estàtua de Bilbao ha d'anar a terra. Com hi ha d'anar també aquella del «Cerro de los Angeles» que, artísticament, és un disbarat, una cosa espantosament ridícula.

El salvatgisme de certs espectacles

S'havia de celebrar un campionat de ball, estava anunciat un campionat de ball. Els que prenguessin part en aquest campionat havien de ballar quaranta-un dies i setze hores.

Aquesta salvatjada—aquest negoci salvatge en el qual es comptava amb l'estupidesa del públic—ha estat prohibida. Soratosament.

Les energies esmerçades en aquestes mil hores de ball han d'aprofitar-se més i millor en empreses més dignes.

Paraules d'Ossorio i Gallardo

Ossorio i Gallardo ha dit: «Basta advertir que los partidos, los periódicos y las personas metidas en el empeño de Casas Viejas, son los mismos que tienen fiebre por derribar al gobierno, a las Cortes y, si es posible, a la República, con cualquier pretexto.»

Que hi diu *Don Alejàndose*?

El fill de Maura

Miquel Maura—sense altra personalitat que la de fill de Maura—ha dit que l'ha impressionat els fets de Casas Viejas.

I els fets del parc de Maria Lluïsa, a Sevilla, en els quals s'aplicà la llei de fugues essent ell Ministre de Governació?

Santiago Alba opina

I diu que «esto no puede continuar de ninguna manera».

Que més voldria ell!

Sortir del foc

Diuen que l'ex-seminarista Manuel Brunet salta de *La Publicitat* a *La Veu de Catalunya*.

Això és sortir del foc i caure a les brases.

CASA BASTIDA

PASSEIG DE GRACIA, 18

Gran Basar de Sastreria i Camiseria
Sistema Nord-Americà

CIUTADANS:

Si voleu vestir ben elegants i amb pocs diners aneu a can BASTIDA. Som els creadors i continuadors del Basar de modern estil adaptant totes les creacions de l'art del vestir i sempre amb preus incompatibles per qui usi normes de bona fe comercial. Cert es que la CASA BASTIDA amb competències i sense sempre va endavant i ara més que mai després d'un balanç amb gran superavit LIQUIDEM totes les existències a qualsevol preu per així fer el renovament i donar treball durant la calma als nostres obrers.

100.000 Trajos des de 25 pessetes
100.000 Pantalons des de 5 "

Gran Stock de Plomes, Gabardines, Trinxeres, Checos impermeables i tota mena de prenes modernes de gran estil des de 10 pessetes.

100.000 Mitjons gran fantasia des de 0'75 ptes.
100.000 Corbates seda des de 0'95 "
100.000 Camises tots els estils des de 3'95 "
100.000 Calçotets des de 1'95 "
100.000 Païames des de 4'95 "

Tenim muntada una secció ràpida per la Sastreria i Camiseria que ens permet lliurar els encàrrecs a les quatre hores amb assortit de gèneres de tots els preus.

VISITIN ELS APARADORS

Casa de Caritat de Barcelona

SERVEI PUBLIC DE POMPES FUNEBRES

Direcció i Oficines: EDIFICI DE LA CASA DE LA CARITAT, Carrer de Torres Amat, núm. 8; Telèfons 16524, 16525 i 16526.

Subcentrals: Carrer del Clot, núm. 71; Telèfon 50641. Carrer Creu Coberta, núm. 91; Telèfon 73361

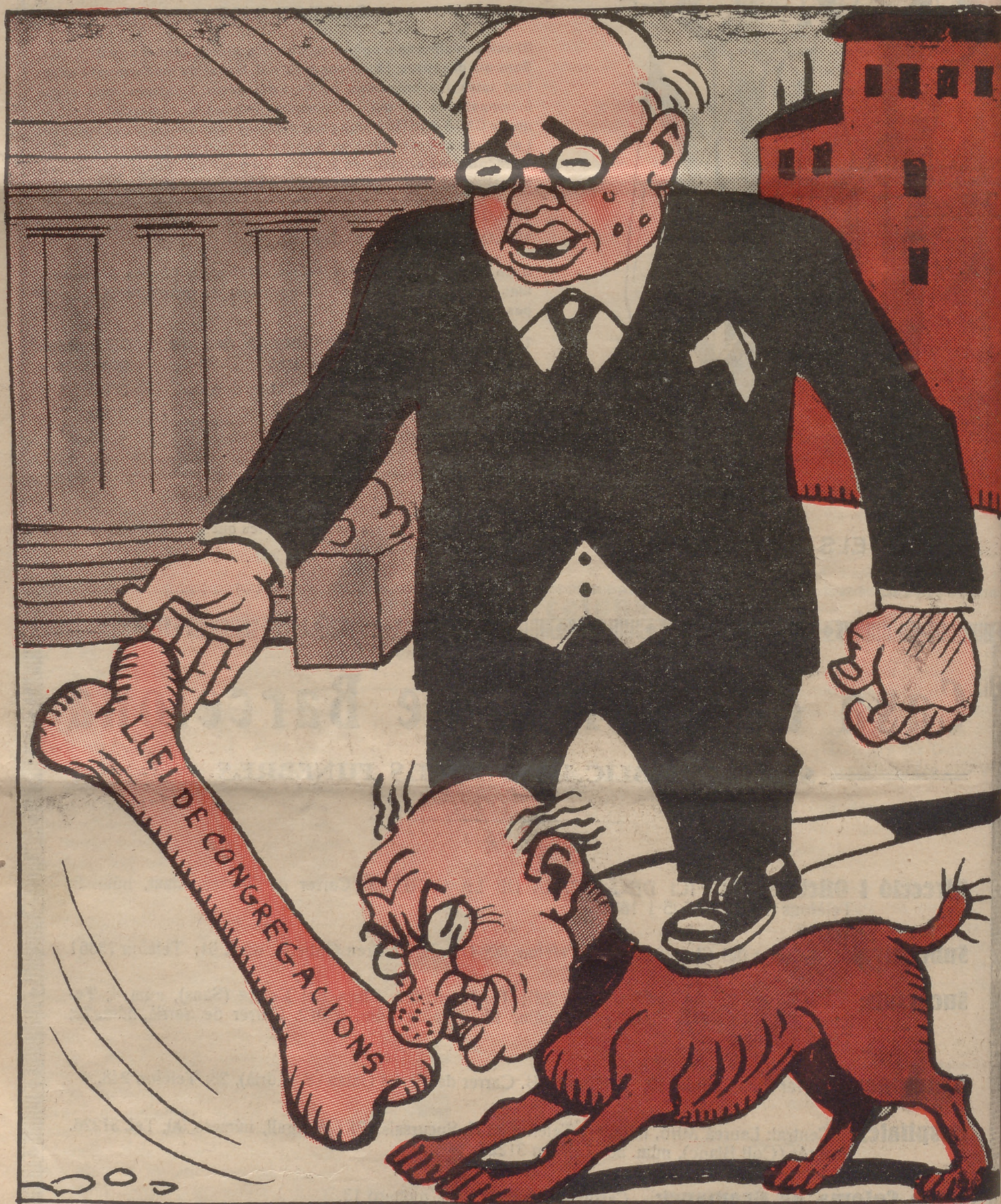
Sucursals: Carrer de Sant Andreu, número 221; Telèfon 51051. Plaça del Centre (Sans), núm. 4; Telèfon 33471. Passeig del Triomf, núm. 17; Telèfon núm. 52012. Carrer de Sarrià, núm. 72; Telèfon 73632.

Badalona: Carrer Reial, núm. 110; Telèfon 87 B. Carrer de Fermí Galan (S. Adrià), 26; Telèfon 248.

Hospitalet: Central: Laureà Miró, núm. 60; Telèfon 23 H. Sucursals: Pi i Margall, número 90; Tel. 31226. Progrés (Coll Blanc), núm. 58; Telèfon 31227.

Santa Coloma de Gramenet: Carrer d'Anselm Clavé, número 13.

LA CAMPANA DE GRACIA

Visca la República!

Lerroux:— Guau, guau! Crisi, crisi, crisi!

Azaña:— No pas per ara, nen! 63 vots de majoria! I aquest os, per si el vols rosegar!